ANUL III Nr. 5.

3 LEI EXEMPLARUL

FOCŞANI 20 MARTIE 9271

Spada

ABONAMENTE:
Pentru orăşeni . . pe an 150 lei
Pentru săteni . . pe an 100 lei

Organul Ligei Apărărei Naţionale Creştine
Regionala „Unirea“

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
BULEV. LASCAR CATARGIU 22.

In Ardeal

O! Iancule de ce nu'nvii
Să-ţi vezi tu Munţii tăi pustii.

In Bucovina

O! Ştefane, Măria ta! Deşteaptă-te un pic
Să vezi cum ne sugrumă neamul inimic

La Milcov

Ascultaţi cu toţii cum freamătă sgomotos gorunul lui Neculai Ursu din Albac; parcă ar sta să trezească la o nouă revoluţie pe cel ce doarme la umbra lui.

In vâltoarea mişcării...

Intr'o zi...

Atmosfera încărcată. [Din toate părţile fulgere anunţau ploaia binefăcătoare holdelor arse de-un soare ce dogorâse prea mult pe plaiurile binecuvântatei noastre ţări.

Se făcuse prea mult aşteptată. Dela un capăt la altul al ţării un fior cuprinse obijduiţii zilelor noastre. Un strigăt puternic. La auzul lui o trăsărire de bucurie. La orizont se proiecta visul unei vieţi noi. Laboratorul stupefiantelor ce sleise vlaga unui popor se clătina din temelii. Minciuna politică svârlită în lături. Se'ngropa în noroiul de unde se ridicase. Manipulatorii ei în grabă târau rămăşiţile bagajului existenţei lor parazitare. Sfârşise domnia minciunii.

In întunericul închisorii noastre pătrunsese raza vieţii noi.

Era mişcare. Era dorinţa hotărâtă de a sfărma un prezent ce făcea ruşine trecutului nostru glorios. Tineretul îngrijat de viitor şi scârbit de prezentul murdar declarase războiu.

Armate hotărâte pornise la luptă. O luptă grea. O luptă de redeşteptare. O luptă în care forţi negale stăteau faţă'n faţă. Deoparte Simbriaşii prezentului putred, dealta fanaticii ideiei naţionale. Cei dintâi şi-au vărsat din belşug scursurile societăţii bolnave pe care o patronau, cei de-al doilea servindu-le primilor însăşi murdăriile lor din care-şi duceau existenţa. Şi steaua lor părea c'apune.

Dar... speculanţii n'au întârziat. Secăturile a căror conştiinţă, e in directă legătură cu banii vârsaţi, sau pus la dispoziţia duşmanilor. Mişcarea iat'o devenită isvor de câştig.

* * *

Şi ca după orice luptă, refacere. Momente de reconfortare. In aşteptarea unei alte bătălii oastea se pregăteşte. Cum? Asvârlind canaliile perfide strecurate pe furiş în vâltoarea mişcării. Astăzi o imperioasă datorie cere a curăţi rândurile.

Când nerăbdători aşteptăm „*Izbăvitorul*“, se cuvine să sfărmăm credinţa că mărimea armatei câştigă victoria. In lupta noastră calitatea e singura garanţie a izbândei.

Puţini şi buni. Curaţi la suflet, iată ce recomandăm ostaşilor ideiei naţionale.

I. B.

Opreşte-te o clipă...

Eşti fiinţă cugetătoare!

Opreşte-te o clipă numai din vârtejul vieţii, observă, cugetă şi te înfioară.

Iată un nenorocit, cu ochii înfundaţi în orbite, cu faţa suptă—palidă ca ceara udă de năduşeală, sforţându-se să-şi târască trupul pe cele două cârje.

Intre spetesele uneia—o pâine—, pâinea cea de toate zilele a lui şi a lor lui.

Intr'o traistă petrecută pe după gât, nişte cărţulii.

Timid, cu glasul plângător, îţi întinde cărţulia cerându-ţi un ban. Cerşeşte!

Pe pieptul lui numai decoraţii iar în ochi sticlind încă îndârjirea din zilele când cu arma 'n mână pornea la atac pentru neam şi rege.

Este eroul zilelor de ieri—figurantul sărbătorilor naţionale şi prostul celorlalte zile ale anului.

. . . .

In automobilele luxoase, filfizoni franţuziţi la vorbă, seci la judecată, cu duduiţi elegante, artistic spoite, îşi petrec viaţa plină de prostii împroşcând—din goană—noroiul pe hainele trecătorilor.

. . . .

Priveşte acum la neamul întreg de bergi, mani, staini şi zoni cum îşi râd şi de unii şi de alţii.

Unora le râde în faţă, celorlalţi în ascuns deocamdată.

Cei dintâi sunt *proştii de ieri*, ceilalţi sunt *muştele sortite să cadă 'n pânza paianjenului internaţional*.

Şi moşiile trec pe nebăgate în seamă în mâini străine—iar bogataşii noştri când îşi revin din amorţeală se trezesc numai cu buzunarele seci şi cu creerul plin de toate dansurile moderne cum şi cu întreaga tactică de a cuceri o femee.

Şi aceasta li se pare că preţueşte mai mult decât orice în lumea asta.

V. O.

Avuţia şi libertatea

Herber Spencer vorbind despre contribuabili spunea, că el este liber în măsura în care el dispune de venitul său.

Noi întoarcem şi spunem:

Un popor este liber în măsura în care el dispune de avuţia sa: el este sclav în măsura în care un altul dispune în locul său.

Deci un popor va fi numai pe jumătate liber în clipa în care va abandona jumătate din avuţia sa străinilor. Instrăinarea din ce în ce a avuţiei naţionale ne duce la o viitoare sclavie.

In momentul în căre Românii vor pierde toată avuţia, în acel moment vor pierde şi libertatea.

Ge.

Glasuri din popor

In căutarea unui nebun

Primim la redacţie din partea unui cinstit cititor o scrisoare din care extragem cele ce urmează pentru ca să se vadă cam ce clocoteşte în inima poporului. In acea parte sănătoasă a poporului—de la care aşteptăm şi vindecarea părţei bolnave.

„Cât despre popor, îmi face impresia că toţi suntem nişte nebuni, „că în dansuri satanice, ameţiţi mergem sau mai bine zis „*alunecăm*“ spre prăpastie; şi ca nimic „nu poate opri acest popor nebun „din drumul lui, de cât tot un nebun şi mai mare, care în tovărăşia „câtorva nebuni să se pue în calea „lui, să-l abată din drum. Aşa că „eu aştept acel nebun şi cu toată „bătrâneţea mea îl voi însoţi.“

Ce putem răspunde! S'aşteptăm „nebunul“. Nu se poate ca el să nu se ivească!

Cântec pentru noi...

— Şi m'a 'nvăţat un cântec, feciorul popii nostru...
Că-i nou îmi pare mie, dar pentru alţii 'i vechi
Şi nu ştim cum, de-atuncea că-mi ţâue 'n urechi,
Şi-l căuta ca şi mine şi alte fete 'n sat.
Şi-mi povestea bunica, într'un amurg de vară,
C'o dată 'n tinereţe şi dânsa l-a cântat.

Pârdalnic viers! Diavalma îl cânt şi nu-l pot spune.
Şi-l cântă şi pârâul şi florile în luncă,
Şi tata-mi ştie taina şi vorbe aspre-aruncă
Şi mă îneacă plânsul şi plâng o'ntreagă zi...
— Dar Gheorghe îmi zâmbeşte—şi—atunci îmi uit de lume,
Şi stau pierdută 'n visuri şi nu mă pot trezi.

Eram odată 'n horă şi dânsul mi-a şoptit,
Şi-am rătăcit prin luncă şi ne-am culcat în iarbă,
Şi-mi mângâia gropiţa ce-mi răsărise 'n barbă,
Şi-a spus: Ţi-s ochii negri şi-s buni de sărutat.
Iar părul tău ca noaptea-i cea fără pic de lună.
Si-am plâns atunci degeaba şi dânsul m'a 'mpăcat.

Acum bunica ştie de dragul cui suspin...
Dar l-am văzut aseară, cu alta pe pâ[illegible]
Şi'n luncă cucuvaia, cum prevestea a rău...
Mi-s ochii storşi de lacrimi şi stau şi eu şi tac.
Iar tata, of, tătuca, îi mânios pe mine!...
— Bunico, bunicuţo, mă'nvaţă ce să fac...

Horia Nicoară

Insemnările mele

RIDICUL. — Doctorul N. Lupu dacă ar lua parte la un concurs de demagogie, garantez că ar lua premiul I.

La întrunirea aşa zisului partid „ţărănesc“ din Galaţi, dumnealui a spus printre altele că: „In ce priveşte Stere, trebuie să recunosc şi eu, că timp de 8 ani l'am purtat în spate“. Dar nu e aşa de mult de când acelaş Dr. N. Lupu spunea: „Dacă Stere mi-ar porunci să merg pe calea Victoriei cu capul în jos şi cu picioarele în sus, aş face-o“.

Cred că nu mai e nevoie de comentarii.

•

ACELAŞ.—La aceeaş întrunire marele demagog a spus că dacă va găsi un program bun pentru realizarea scopurilor sale, se va întovărăşi chiar şi cu... dracu — „Universul“ No. 49 An. XLV,

— Doctore... Doctore... Noi ştim că lupul păru'şi schimbă dar năravul ba. O ştim şi suntem siguri, că te vei uni cu părintele tău sufletesc—dracu—.

— Domnule Ionel Brătianu, ia seama... Pierdut a fost şi s'a găsit mort a fost şi-a înviat... Ia seama domnule Brătianu! Pregăteşte marele banchet. Dr. N. Lupu se 'ntoarce.

Cu ocazia întoarcerei s'ar putea forma o societate anonimă cu firma „La trei şobolani şi-un lup“...

...Aviz amatorilor...

*

MUSSOLINI & AVERESCU.— Cine a spus că d-l Averescu nu e tot atât de genial ca Mussolini?... Cine?!... Să-şi pună cenuşă pe cap. Vreţi dovezi?... Iatăle: Dl. Mussolini a scăpat de atâtea atentate. Domnul Averescu a scăpat şi el de unul. Mare. Groaznic. Infricoşător. Era să scape cârma din mâni. Dar a fost ajutat de confratele Mussolini, care i-a aruncat colacul de salvare: Recunoaşterea Basarabiei.

Trăiască Mussolini!...
Trăiască Averescu!...
Hip! Hip! Hura...

•

NOROCUL.— Domnul Averescu are noroc. Un noroc colosal. După recunoaşterea Basarabiei de către Italia, hop în galop al, noroc. D-l Goldiş, îi aureşte partidul înscriindu-se cu aurita-i şleahtă— Goldiştii—în partidul Poporului.

Poţi fi fericit domnule Averescu.

•

D-l Mihalache, ex-şeful partidului ţărănesc, are scoasă din naftalină o prubă de camaşă brodată cu fluturi.

— Domnule Mihalache:
Fluturi artificiali?!
Zadarnic...
Căci mai harnic
Capu-ţi are naturali...

A. Co.

Cum se demască o secătură

Răspunsul unui corespondent pentru un „director”.*

Pentrucă: „Cine se amestecă în treburile publice trebue să fie corect în viața particulară și desinteresat în viața publică”, voi răspunde notiței „Prestigiul presei” apărută în Lupta Națională No. 9 și 10 din 1 Martie în care Dumitriu Serea încearcă un „atac” închipuindu-și că mă discreditează spunând despre mine că sunt sau am fost bărbier.

Forța imensă !?!.. a „celebrului” Serea apasă greu în balanță și mă îndoesc că slabele mele puteri vor putea face față grelei sarcini ce mi-am impus. Ridic însă mănușa și măgulit de onoarea ce mi se face, am să răspund așa cum se cuvine unui director de ziar.

După cum reese din cuprinsul acestei notițe D-l Serea are aerul să mă acuze de practicarea unei meserii ca de un fapt infamant.

Un astfel de raționament evident că nu poate porni decât de sub scăfârlia unui intelectual fin așa cum este teribelul meu adversar.

In privința aceasta nu ne vom înțelege niciodată din pricină că în considerația mea stă meșteșugul manual cinstit, mai presus decât activitatea unei pușlamale cu atitudini de factor cultural și cu respingătoare aptitudini de parazit infecțios.

Serea mă acuză că sunt bărbier. Il voi acuza și eu odată pentru totdeauna și apoi voi aștepta liniștit și senin judecata opiniei publice. Incep prin a aminti cine este acest Dimitriu Serea care în curând va fi demascat în fața justiției, dând astfel prilej publicului să-l privească într'o lumină adevărată pe „studentul”, „intelectualul” și „directorul” Serea care duce pe spinarea naivilor o existență de crai de suburbie.

Autoritatea morală a acestui „intelectual subțire” care declară pretutindeni că e ziarist, e la înălțimea individului care o afișează.

Cunoscătorii în materie de gazetărie, în contradicție cu părerea pe care o are despre sine d. Serea, n'au nici o stimă pentru „talentul” sau „scrisul” d-lui Director.

Pentru ilustrarea tipului e suficient să amintesc întâmplarea încă vie în memoria fiecăruia când la acuzațiunea de plagiat dovedită pe care, i-a adus-o d. Ion Blănariu, acest pretins intelectual a avut caraghioasa nerușinare să răspundă tot printr'un plagiat.

Iată-l deci pe eminentul ziarist pus în complectă incapacitate de-a răspunde într'o chestiune personală și nevoit astfel să se refugieze la broșura „Un parazit social: Gazetarul” de Horia Stâncă singura care i-a putut furniza răspunsul.

In asemenea condițiuni vocabularul meu, oricât de clement ași vrea să fiu nu-mi furnizează din nefericire decât termenul: secătură. Deasemeni „directorul intelectual” are tupeul să se prezinte ori unde student. Ceva mai mult se afișează ca student chiar pe ziarul al cărui director este.

Ca argumentarea acestei declarații să fie și mai temeinică, pot face oricând și oriunde dovada că această secătură nu este și nici n'a fost cândva student.

Dar ce se face cu nota apărută în ziarul Cuvântul An. III N. 609 unde se spune că Gh. C. Dimitriu-Serea și alți cinci studenți au fost eliminați dela Universitatea din Cernăuți pentru doi ani pe motivul că făceau politică?

Voi arăta atunci când voi crede oportun cum a făptuit „celebrul Serea și această găinărie, făcută cu scop de a acredita și mai mult în public versiunea falșă că e student.

Iată deci că acest individ nu este nici ziarist și nici student după cum se afișează. Nu e nici scriitor și mai puțin om de știință. Totuși e ceva. Atunci ce este? Este.. excroc.

Da! L'am prins cu mâna în buzunar după ce fusese dat afară dela „Universul” și puțin a mai lipsit [ca să nu târască acest parazit infecțios pe la parchet.

Pentru aceasta să mulțumească Direcțiunii ziarului Universul care l-a iertat.

Terminând cu autoritatea morală a acestei secături, voi schița în câteva rânduri, faptul care-l determină să atace.

E complect nedumerit și nu se poate împăca cu gândul că a fost dat afară dela Universul și că eu i-am luat locul

Iar al doilea element pentru care intelectualul „fin” atacă îl formează excrocheria cu care l-am prins și care am amintit-o mai sus.

Am arătat toate acestea pentruca opinia publică, sa știe că acest domn „intelectual” este putregaiul infecțios al parazitismului și deci un individ oricând periculos societății.

L. Kalustian
Corespondentul ziarului Universul
Focșani.

*) Redacția nu răspunde de cele cuprinse în această rubrică.

Un proces de revendicare

— Trib. Putna —

In vara anului 1918 pe timpul când Nemții încă erau în Focșani, cei ce ne întorceam din Moldova nedeprinși a suporta sistemul ausweiselor, chinuiți veșnic pe la diferitele birouri ale lor, mai fiind și în nesiguranța zilei de mâine, îți venea să te lipsești de tot ce ai. De toate aceste nemulțumiri ale noastre, un singur neam a știut să profite: Neamul satanei, Neamul lui Iuda. Ei singuri ca în toate timpurile, au știut să tragă foloasele din toate nenorocirile omenirei.

Ne aducem aminte cum pe acele vremuri toți Zalmanii, Silberșteinii, Fincheișteinii și alții ca corbii se aruncau, căutând să profite și cu banii storși din nevoile la ai noștri, începură să cumpere imobile rurale și în special vii, uitând un singur lucru că bătrânii noștri mai prevăzători stabilise prin lege că pământuri rurale nu pot fi cumpărate de străini.

Printre cei chinuiți și care nu se putea împăca cu presiunea Nemțească, era și d. Col. Combureanu invalid de răsboi. Intors din Moldova asaltat de jidani, cedează și își vinde via Americană de la Cotești în întindere de 11 Hectare cu toată gospodăria, Jidanului Iacob Fincheiștein care în timpul Nemților rămas în Focșani și îndeletnicindu-se cu toate operațiunile nepermise s'a îmbogățit.

In goana de acaparare uită că la 25 Sept. 1918 data cumpărărei, el, Jidanul ne fiind cetățean Român nu avea dreptul de cumpărat imobile rurale și basat pe aceste motive D-l Colonel Cambureanu introduce acțiune de revendicare la Trib. Putna in 4 din Decembrie 1924.

Cumpărătorul, susținut de D-nii avocați Tomulescu și Miciora, văzând cauza perdută introduce o acțiune prin care cere să i se plătiască peste 3.000.000 îmbunătățiri făcute în timpul stăpânirei și de aici încep amânările, mai bine zis șicanile neuitând însă ca în repetate rânduri prin unul din avocații cei are să propună d. Colonel suma de lei 500.000 pentru a renunța la acțiune.

Ei bine! Domnilor avocați, noi cei din L. A. N. C. vă spunem respicat, că călăuziți de programul nostru „eliminarea jidanilor din bunurile românești”, nu vom permite prietinului nostru să facă decât o singură transacție, părăsirea imobilului de către jidan. Vom face gardă împrejurul creștinului nostru și îi vom da tot sprijinul.

Orice vă este permis Domnilor avocați. Nu ne revoltă că luați apărarea Jidanului contra creștinului, vă găsiți în exercitarea meseriei Dv., nici că luați apararea nedreptății contra dreptății, dar ne revoltă șicanile prin care vă ilustrați și am dori ca să scurtați Dv. procedeurile pentru a se isprăvi cu acest proces care cu toate onorariile pe care le încasați la fiecare amânare, nu vă poate fi de un folos prea mare.

Spada.

Cu începere din numărul viitor și cu aprobarea autorului vom publica în foileton: „*Memoriul prizonerilor din Osffyasozonifa — Ungaria* — datorit D lui Gh. C. Pantazescu din Slobozia R. Sarat.

Se va vedea întreaga suferință a prizonerilor noștri datorită pe deoparte nemților, ungurilor etc. pe de alta jidanilor prizonieri predați inamicului.

Ultimile săptămâni

Politica Internă

PARTIDUL POPORULUI. — Domnul General Averescu fericit.

Goldiștii au trecut după multă ciorovăială în partidul Poporului.

Se frământă însă larga remaniere care se va face probabil când vor trece în opoziție.

PARTIDUL LIBERAL.—Liberalii se bocesc încă pe mormântul nelegiuitului Alecu Constantinescu Porcu.

Domnul Ionel I. C. Brătianu în lipsă de ceva mai bun, ține conferințe despre războiul dela 1877.

Dl. Vintilă Brătianu anunță că vor veni la putere când vor vrea. Deocamdată s'o creadă numai ei.

PARTIDUL NAȚIONAL-ȚARANESC. —Cu toate că Ion Mihalache și-a scos de foarte mult timp cămașa din nădragi, noul partid se clatină. Așa zișii partizani au început să-i tragă chiulul. Doctorul N. Lupu a plecat înjurând pe bunu-i amic, Ion Mihalache. Ceia ce spuneam odinioară se adeverește, căci partidul băncii jidovești Marmorosch-Blank, își cântă singur prohodul.

Grigore Filipescu—unul dintre șefuleții național-țărăniștilor —se'nchină'n fața averescanilor și așteaptă ivirea primului prilej spre a fugi în tabăra guvernamentală.

PAPTIDUL NAȚIONAL sau IORGIST. — O parte din acest partid s'a alipit cu grupul Mihalache, Stere, Maniu. Restul a rămas credincios bărbii respectabilului Nicolae Iorga.

Deocamdată toți Iorgiștii tăc molcum, căci „șeful” e plecat în străinătate.

PARTIDUL ȚARANIST. — După ce îngropasem partidul lui Stere — Mihalache, suntem nevoiți a-i anunța reapariția.

E ceva mai schimbat, căci are de conducfor pe cunoscuta secătură doctor N. Lupu. Doctorul e caraghios rău. Se'bate cu pumnii în piept, 'scuipă, urlă pentru... binele poporului.

Bietul doctor!.. Ar trebui să se caute o leacă.

L. A. N. C. (Liga Apărărei Naționale Creștine).—Cu toate că Liga nu e partid, ea face până în prezent mai mult decât celelalte grupări așa zise politice, dar care nu umblă decât după căpătuială.

In ultimul timp d. A. C. Cuza a combătut legea „inspectorilor muncii” pe care a adus-o pe capul țării grăsunul ministru a muncii d. Trancu-Iași.—Se știe că noi suntem o țară agricolă și foarte puțin industrială. Liga națiunilor a creat un plan de conducere a muncii propunând inspectori. Adică fiecare țara—care vrea de sigur—să-și aibă inspectori, sau mai bine zis inspectorii muncii industriale.

Țări în care industria e foarte desvoltată, cum e Anglia, n'au admis, considerându-le ca lefuri grasei aruncate în vânt. Acești inspectori ar trebui la cea mai mică reclamație a unui lucrător, să se ducă în anchetă la fața locului.—Ministrul Muncii n'a vrut însă să'nțeleagă și nici n'a luat în seamă cele spuse de d. A. C Cuza că: nu e țară care să fi admis mai multe puncte puse de Liga Națiunilor ca România, și iarăși nu e țară mai hulită în străinătate, ca a noastră.

Domnul Paul Iliescu a pus o întrebare foarte precisă, guvernului in chestia eliminării studenților. — Se știe că în timpul alegerilor s'au produs numeroase schingiuiri și chiar crime. Toate aceste delicte electorale n'au mai fost pedepsite, căci sau amnestiat. D-l Paul Iliescu spune apoi că mulți studenți eliminați pentru că ceruseră dreptul lor, nu sunt admiși nici astăzi la cursuri.

Argumentul e sdrobitor și dacă guvernul nu va lua măsuri merită titlul de criminal, căci e o crima să oprești atâția tineri meritoși, dela carte.

N. Nour.

Politica externă

Ratificarea unirii Basarabiei

La 28 Octombrie 1920 s'a încheiat la Paris un tratat între Franța, Anglia, Italia, Japonia și România în care s'a înregistrat hotărârea „Sfatului Țărei” de a se alipi Basarabia la patria mumă.

Franța, apoi Anglia, au ratificat tratatul consfințind drepturile noastre asupra Basarabiei.

In ziua de 8 Martie 1927, Italia prin strălucita figura, Benito Musolini, ratifică tratatul dela 28 Octombrie 1920, reparând pe această cale una din cele mai murdare fapte din istoria Rusiei. In adevăr, să trimită telegramă de milogeală Țarul tuturor Rușilor, Regelui Carol, atunci când se găsea sdrobit de turci la 1877, iar în schimb la pace să ia din trupul Țărei tale o bucată, constitue cea mai mișelească faptă pe care astăzi justiția imanentă o repară.

Fie ca în curând, să putem înregistra că și ultima putere semnatară a tratatului, Japonia, a pus capăt unei nedreptăți în întunericul căreia s'a sbătut poporul Moldovean mai bine de 100 ani.

In fața gestului Italiei nu putem decât să strigăm:

Trăiască Italia! Trăiască Musolini!

Rep.

Intâmplări din lume

Un rege care devine comerciant.

Ex. Sahul Persiei, complectamente sărăcit în urma venirei pe tron a lui Riza-Kban, fericitul său succesor, își câștigă pâinea zilnică făcând comerț cu parfumuri orientale. *Nemo ante mortem beatus est.*

•

Un elefant care câștiga un milion și jum. pe an.

La Londra a murit cel mai frumos elefant din Grădina Zoologică. El câștiga 1.500.000 lei pe an, plimbând pe spinarea lui copiii, dintr'un capăt în altul al Grădinei. Era foarte blând, inteligent și iubea în special copiii în compania cărora se găsea totdeauna mulțumit.

•

Adâncimea minelor.

Până în ultimul timp cea mai mare profunziune atinsă în măruntaele pământului era de 2360 m. Acest record aparținea unei mine din Pittsburg.

De curând în California (America) o mină a atins adâncimea de 2440 m.

•

Un vultur într'o capcană de vulpe

Intr'un sat din Franța un țăran care pusese o capcană pentru a prinde vulpi, a găsit în ea dimineața, nu cu puțină surprindere, un vultur care nu era mai mic de 2 metri. Acest rege al înălțimilor, alungat de frig și de zăpadă și-a sfârșit zilele în mod dureros într'o vulgară capcană de vulpe... Nimeni nu poate ști ce soartă îl așteaptă.

•

Populația Parisului.

Populația actuală a Parisului se ridică la 2.871.429 locuitori, din care, 293.442 străini. Ea este în descreștere. Față cu statistica din 1921 reprezintă o scădere de 32.043.

Vești conțesemile din lume

PARIS

Procesul Petliura

In numărul trecut am amintit pe scurt de procesul Petliura care va avea loc la Paris, în primăvara aceasta. Chestiunea e cunoscută. Reamintim: *Hatmanul Ucrainian Petliura* a fost înainte de războiu adept al ideiei de independenţă a Ucrainei. In timpul revoluţiei şi a desmembrării Rusiei în 1917 a devenit sufletul mişcării de eliberare. In fruntea armatei Ucrainiene care se întorcea de pe front, a tras hotarul dinspre Rusia bolşevică şi a proclamat independenţa Ucrainei. Totul n'a fost de cât un vis. După puţin timp armata roşie, din afară, jidanii şi Revoluţia înăuntru au şters'o din nou de pe harta Europii. Petliura s'a retras cu soţia şi cu copila la Paris unde a trăit foarte restrâns.

Aici a scos o mică foaie săptămânală în care a cântat dorul de libertate a ţării sale. Dar n'a putut să cânte mult căci Iuda pândea.

In luna Maiu, anul trecut în cartierul Latin dela Paris un „fapt divers" s'a petrecut. Un individ a descărcat 8 focuri de revolver asupra unui necunoscut, care căzând în faţa furiei Iudei ce nu contenea a trage striga:

O Dumnezeule, Dumnezeule, ajunge!

Pressa lumii a trecut aproape sub tăcere faptul. De ce? Pentrucă cel care trăsese era *Schartbard*, iar cel ce căuzuse era *Petliura*.

De atunci tăcerea domneşte. Jidanii însă se mişcă pretutindeni. Ziarele lor „naţionale" pregătesc, lucrează. Numai pentru creştinul Petliura nu se găseşte nimeni să scrie un rând.

Dar... nu-i nimic! Poate nu va fi departe timpul „ăsplăţii". Noi Românii, ne obligăm să plătim şi pentru Petliura. Aşteaptă Iudo!

Să lăsăm acum sufletul lui Petliura să se odihnească în pacea cerului şi să ne coborâm la instrucţia care se face la Paris, în această chestiune.

„L'Univers Israëlite" Paris 22 Octombrie 1926, publică o dare de seamă asupra interogatorului celor dintâi martori. Sunt tot felul de declaraţii. Reţinem pe aceia a bătrânului Rabin de Ucraina (venit special) în care acesta afirmă, evocă moartea a 100.000 de jidani ucişi de Petliura. Un altul, Cerikower, directorul faimoaselor „Archive ale Pogromurilor" din Berlin, afirmă acelaş lucru, fără dealtfel să poată aduce vre'o probă.

Dar cea mai frumoasă din toate depoziţiile este aceia a D-rei Grinsberg infirmieră la *Proskurov* în timpul acestor pogromuri.

Şi *„L'Univers Israëlite"* scrie:

„Declaraţiile sale au fost aşa de impresionante încât judecătorul de instrucţie ne mai putând să le asculte a cerut D-rei Grinsberg să le suprime.

La R. I. S. S. face următoarele observaţii răspunzând: „Adică cum? Judecătorul să fi cerut el de a se suprima aceste declaraţii din Procesul-Verbal? Ce armă pentru apărare! Sau mai simplu, a rugat el martora de a tăcea, de a se opri? Pentru ce? Pentrucă „Jocul" acestei mişcătoare domnişoare ar fi putut face să-i vie rău judecătorului sau grefierului său? La Teatru, Domnişoară la Teatru!

Sau mai degrabă cu lipsa de bun simţ a unei jidance de reprezentaţie aceste povestiri mai mult sau mai puţin extravagante şi necuviincioase au depăşit orice limită?.. Şi atunci afară pe uşă, Domnişoară Grinsberg.

* * *

Microbii în Diplomaţie

Dr. Pavlo Vitainici, jidan reprezintă Italia la Dusseldorf în calitate de consul general.

Jidanul G. Rabinovici reprezenta până eri Lituania la New-York în calitate de Consul General.

Jidanul Salli Gougouenneis reprezintă Serbia în calitate de Consul de Bâle.

De România nu mai vorbim. Rosenthal e marele *„diplumat"* al României.

Rubrica militară

Războiul de mâine

Şeful Statului Major, al armatei federale Austriace, a desvoltat la Societatea de Ştiinţe militare din Viena o interesantă conferinţă asupra „Războiului de mâine". A insistat cu deosebire asupra următoarelor:

In toate ţările se constată o tendinţă de a nu se economisi în caz de războiu nici vârsta, nici sexul, pentru serviciul armelor sau acela al muncii înapoia frontului. Astfel America a preparat cu foarte mare grijă mobilizarea femeilor şi informaţii analoage ne vin dela Statele Septentrionale. In Anglia, se crede că trupele terestre nu vor consta, într'un viitor apropiat, decât în escadre de care de luptă. In consecinţă războaiele nu vor fi prea lungi căci însăşi statele industriale nu vor putea înlocui repede tot materialul distrus. In plus forţele mecanizate au o mobilitate extraordinară.

Grupurile de automobile fac deja etape de aproape 200 km. pe zi. O ţară mică este expusă de a fi cucerită în timp foarte scurt.

Pe de altă parte ea va putea deplasa propriile forţe cu o mare rapiditate. Războiul de poziţie va trece pe al doilea plan. Armatele nu se vor imobiliza decât în cazul că obstacole naturale le vor împiedica mişcarea.

Nu numai mobilitatea oamenilor şi a materialelor dar mai ales natura particulară a forţelor aeriene vor face ca războiul să fie dus asupra întregului teritoriu al ţărilor beligerante, cu deosebire al statelor mici. Apărarea contra atacurilor aeriene este aşa dar de cea mai mare importanţă. In Anglia fiecare cetăţean va avea în curând masca sa protectoare. In Russia jurnalele militare lasă să se înţeleagă că marile gări vor fi în mare parte sub-terane, şi în orice caz camuflate. In fine se prepară întunecarea completă a oraşelor în contra atacurilor nocturne; mai cu seamă ţările insuficient armate. Conferenţiarul a conchis că Statele mici nu vor mai juca un rol activ într'un războiu viitor. Soarta lor va depinde de grupul de puteri cărora ele se vor fi ataşat.

M. A.

Cronică dramatică.

Dama cu Camelii

Dramă în 5 acte de Dumas-fils

Nu s'ar putea spune că „la Dame aux camélias" e una din cele mai bune piese a lui Dumas-fils. Scrisă cu patru ani după romanul cu acelaş nume—1848—1852—a avut totuşi un deosebit succes.

Privită printr'o prizmă pur sentimentală, drama aceasta e frumoasă, duioasă până la lacrimi.

Dacă însă spectatorul, cu sufletul biciuit de realităţi crude, ce'şi aduce aminte că a plâns cândva—copil—la aceeaş dramă, astăzi, ironic, o priveşte altfel.

„La Dame aux camélias" e piesă romantică, scrisă într'o epocă tot atât de romantică. Eroina, o femeie de moravuri uşoare, o demi-mondenă, atinsă de ftizie, după ce i s'au perindat pe dinainte babalâci, a cărora suflete se materializaseră în bani, se îndrăgosteşte de-un tânăr Armand Duval, prietenul îmbătrânitei Prudence, o aşa zisă prietenă de beneficii. Armand iubeşte cu patimă. O patimă grozavnică, distrugătoare, măreaţă aşişderea ca şi la Dame aux camélias.

Săptămânile petrecute la ţară.. Epitalamul de dragoste, de pasiune, ce-l credeau veşnic. Şi... întrerupt brusc, sfâşietor, de tatăl lui Armand, când femeia prostituată ridicată de neînţeleasa putere a amorului, renunţă la iubitul ei, sacrificându-se pentru sora lui.

Apoi, scene emoţionante, sfâşietoare, când eroina—pe care Armand o credea o simplă cocotă frivolă—înnecată de plâns şi de-o tusă seacă, este pălmuită cu dispreţul iubitului ei.

Târziu, când tânărul Duval află sacrificiul supra-omenesc şi revine, o găseşte pe patul de moarte, trăind ultimile clipe de parfum, de poezie suavă, mortuară.

Piesa redată în costumele timpului, a fost jucată cât se poate de bine. D-na Marioara Voiculescu (la Dame aux camélias), d. Mielu Constantinescu (Armand) şi Vasile Leonescu (tatăl eroului) au excelat.

Gil Blas.

Pentru Săteni

Starea noastră economică, aşa cum ni s'a arătat în ultimul timp, ne-a silit să ne pândim la mijloacele de îndreptare, ce vor aduce sporirea produselor agricole. Ţara noastră, alcătuită în cea mai mare parte din câmpii şi dealuri, este o ţară agricolă; deci munca de căpetenie în gospodăria ţărei noastre este lucrarea pământului. Trebue deci, în faţa greutăţilor economice, ce ne ameninţă, să lucrăm serios la ridicarea producţiei agricole, care este netăgăduit temelia gospodăriei noastre de stat. Pentru aceasta, îngrijirile noastre cu privire la interesele obşteşti, trebue să se învârtească în primul rând, în jurul chestiunilor de agricultură.

In scopul îmbunătăţirei muncei săteanului (facerea muncilor după reguli stabilite de oamenii învăţaţi), se scot cărţi pe înţelesul poporului, se scrie în gazete şi reviste. Pentru acest lucru deschidem şi noi coloanele ziarului în care vom vorbi pe rând, despre: *pământ, albinărit, creşterea gândacilor de mătase, despre vie şi însfârşit despre tot ce stă în legătură cu viaţa oamenilor de la sate.*

Cetiţi dar cu credinţă cele ce vă spunem şi lucraţi aşa cum vă sfătuim. Când ve-ţi avea vreo nedumerire, adresaţi-vă ziarului şi el vă va aduce răspunsul acolo, departe peste coclauri şi în văgăuni de munţi.

In acest număr vom vorbi despre: *„Ingrăşarea câmpurilor"*

Toţi plugarii ştiu, că holdele cresc cu mult mai frumoase cu cât locul e mai gras.

Paiul şi bobul de grâu, hlujeanul şi boabele de păpuşoiu, nu sunt altceva decât sămânţa pusă în pământ, la care s'au adăogat diferite substanţe, ce se găseau acolo, în pământ. Deci, dacă vom sămâna mereu un loc, fără a-l îngrăşa, pământul sărăceşte, iar holdele rămân pipernicite şi de proastă calitate.

Bătrânii îşi mai aduc aminte că altă dată, un pogon de loc, dădea mult mai mult grâu şi porumb, decât astăzi. Tot aceşti bătrâni îşi mai aduc aminte că acum 60—70 de ani, pentru semănat grâu, se arunca numai sămânţa şi apoi se trăgea cu grapa, pe deasupra. Aşa era de uşoară şi de rodnică munca ţarinilor noastre.

Astăzi oamenii s'au înmulţit şi locurile sunt sleite. Ogoarele nu vor mai rodi cum trebue, până nu le vom da ceeace au supt holdele atâtea zeci de ani, pânăce nu le vom îngrăşa.

Cel mai bun îngrăşământ este aşternutul vitelor amestecat bine cu udul şi murdăria lor. Cel mai bun aşternut sunt paele de grâu sau de secară, pentru că în găurile acestor pae, se păstrează bine udul.

Sunt mai multe feluri de gunoaie ce pot fi întrebuinţate ca îngrăşăminte: *gunoi de vite mari* (vaci şi boi) *ce este foarte folositor pământurilor nisipoase; gunoi de oi, foarte potrivit pământurilor negre.* Nu-i bine să se cultive cartofi pe un loc îngrăşat cu gunoi de oi, pentrucă acestea capătă un miros urât.

Gunoiul cailor este folositor pământurilor umede şi însfârşit gunoiul porcilor.

Gunoiul trebue scos din grajd sau din coteţul în fiecare zi; orice gospodar va avea în fundul bătăturei un loc înţărcuit cu nuele, unde va strânge gunoiul. Intr'o gospodărie potrivită, în acest ţarc se va strânge toate felurile de gunoaie arătate mai sus. E bine ca vara să se dea drumul vitelor în acest ţarc. Astfel balega se amestecă cu ogrinji de pae şi coceni, iar udul intră în ei şi gunoiul astfel dospit nu pierde din puterea roditoare.

Aici în ţarc, îl lăsăm după trebuinţă, având astfel mai multe feluri de gunoiu; *păios când se văd încă paele; pe jumătate ros, când paele s'au înegrit iar gunoiul e unsuros şi al treilea fel când gunoiul e ros: paele nu se mai văd, bălegarul e uscat, cum e pământul pentru flori.* După felul pământului din ogor întrebuinţăm: *bălegar păios pentru pământ umed; bălegar ros pentru locurile nisipoase, iar pentru pământurile mijlocii întrebuinţăm gunoiul pe jumătate putred.*

Băligarul se poate căra la câmp ori şi când. Cel mai nemerit timp este toamna. E bine a-l împrăştia de odată din sanie sau căruţă, pentruca mustul gunoiului să intre în pământ. Gunoiul dus vara pe câmp şi făcute grămezi, trebue acoperit cu pământ, pentru a nu-şi pierde umezeala.

Când grânele s'au strâns depe ţarini, se împrăştie gunoiul şi apoi se trece cu plugul, pentru a-l îngropa. Tot odată să se observe a se pune destul gunoi pe pogon"

Cele mai potrivite îngrăşări sunt între 25—30 care de gunoi la pogon. Dar cantitatea gunoiului ţine în mare parte şi de felul plantei ce voim să cultivăm. Astfel, pentru porumb trebuesc 34—50 care cu gunoiu la pogon, toamna sau în primăvară înainte de semănat. Când nu avem destul bălegar, e bine a-l întinde primăvara numai în brazdele, în care punem sămânţa de porumb. Pentru nutreţuri ca: mături, porumb semănat des pentru cosit, horceag, ogorul trebue îngrăşat ca şi pentru porumb. Lucerna cere şi ea pământ gras, dar pentrucă ar năpădi-o buruienile, e bine să o semănăm după porumb. Grânele: grâul, ovăzul, secara, e bine a se semăna într'un ogor îngrăşat mai de mult; altfel se revarsă—cad la cea mai mică adiere de vânt—pentrucă rădăcina nu e într'un pământ mai tare.

Acum după ce am spus toate acestea încă două cuvinte; la noi aceste munci sunt uşoare, sunt puţin costisitoare faţă de foloasele pe cari le aduc; un pogon îngrăşat astfel, dă un rod de 3—4 ori mai bogat ca un pogon neîngrăşat. In străinătate, ţarinile fiind pe dealuri oamenii se trudesc cu spatele şi cară gunoaiele pentru îngrăşarea ogoarelor. Deci la lucru şi roadă bună.

Ceva despre „Intreprinderile Comerciale"

O mare nenorocire. „Intreprinderile Comerciale" au ars. Am scris altă dată cum faimosul Max Zoller—financiar de rasă—pe unde a ajuns avea o slăbiciune mare pentru societăţile Anonime.

Câte n'a făurit în viaţa lui. Dar prima de sigur a fost „Interprinderile Comerciale" şi poate cea mai rentabilă.

O prăvălie nenorocită rămasă de pe urma nemţilor evaluată în 5 milioane, nu-i lucru de glumă. Alte 5 milioane acţiuni curs forţat la Banca Kirmaier şi iată Societatea Anonimă.

După o muncă rodnică Societatea micşorează capitalul la jumătate aceasta pentru a nu pierde toţi banii. După o altă muncă rodnică—asigurându-se, o bună precautie—iată nenorocirea, ia foc.

O mică întrebare:

Societăţile „Punga" care nu mai este „Ceramica" din Focşani, cea de nasturi din Galaţi, cea de bomboane tot din Galaţi şi poate o fi mai având Max Zoller, le-a asigurat?

Cine ştie... nenorocirile sunt pe oameni. Iacă aşa într'o zi (deobicei noaptea) să poate întâmpla să ia foc.

T.

REVISTE

Ţara de jos. *(An. IV. 1. 1 Ian 1927).* *Revistă Bârlădeană* **•Ţara de Jos•** *ce apare la Bucureşti, e singura care, ne mai aduce aminte, de starea înfloritoare pe tărâmul literilor, a Bârladului de acum 20—30 de ani.*

Stăruind în convingerea **„că regionalismul cultural este adevăratul drum către înflorirea vieţei spirituale a neamului nostru,** *cei grupaţi în jurul acestei publicaţii, au străbătut trei ani de vefuire rodnică.*

In acest număr, d. G. Vlădescu-Vlad ne aduce o schiţă gingaşă—Turturel—scene din viaţa intimă a copiilor, ce-şi duc traiul pe maidane. Versuri de Dl. Klor. M. Brăescu, M. Codrea, G. Costin şi d. Gheorghiu. Diferite articole de sociologie şi folclor, semnează: d. Sterian Dumbravă, d. Gr. Oprişan şi d. V. Botez.

La cronică: însemnări, precizări, discuţii, ştiri din străinătate, recenzii.

Viaţa Literară. *(An. I. No. 40, 5 Martie 1927).*

Pe lângă valoroasele contribuţii ale statornicilor ei cronicari, revista prin d. Valerian, ne aduce o interesantă convorbire cu prozatorul I. A. Basarabescu.

Despre premiile „Academiei Române" şi cele a „Societăţii Scriitorilor Români", autorul volumului „Vulturii", spune: **dacă premiile „Academiei" sunt aşa de mici, în schimb S. S. R. a putut oferi într'o singură sesiziune, cât ar fi acordat Academia în câţiva ani".** *Despre membrii acestei societăţi:* **„Aş avea de zis ceva şi în privinţa membrilor Societăţei. Am întâlnit în sală oameni pe care nu-i cunoşteam deloc nici din nume nici din scris. Ce caută aceştia în S. S. R.? Şi mai ales cum au intrat".** *D. Basarabescu fiind senator, ne spune ceva şi despre scriitorul—politician:* **„eu găsesc necesară participarea scriitorului în viaţa publică. In lipsa altor valori positive, scriitorul reprezintă o forţă pregătită, la care trebue să se recurgă".** *Şi convorbirea se termină cu anunţarea volumului* **„Un om în toată firea".**

Revista societăţei •Tinerimea Română. *An. VIII. Şi acest număr, ca şi celelalte, au dela un capăt la altul, ceva plin de sfătoşenie bătrânească, de aceea o citeşti cu drag.*

In acest număr, d. Th. Speranţia semnează icoane din viaţa copiilor mai răsăriţi. „Gânduri de 24 Ianuarie". „Serbarea Unirei" la Teatrul Naţional, în Bucureşti. Reţinem din cuvântarea plină de avânt a d. N. Dumitrescu, preşedintele Tinerimei Române:

Avem credinţa ca în primul rând munca dascălilor ar fi contribuţia cea mai trainică la întemeerea noului, Stat românesc. Ei pot scrie, cea mai strălucită pagină din istoria modernă a neamului nostru, grăbind evoluţia etnică, pentruca poporul romăesc să poată arăta deplina lui valoare în totul.

O frumoasă bucată morală de d. P. Florenţiu. Folklor semnează d. N. Matescu. Versuri de d. Florenţiu şi Tib. Dragnea. D. Al. Nanu scrie documentat despre **•Un scriitor din popor: dl. M. Lungianu•.**

Fl. D.

Sfaturi medicale

Ce se poate face în lipsa medicului sau până la sosirea lui la diferite boli.

Apoplecsie, dambla, hemoragie la creier

Comprese cu apă rece sau o beşică cu ghiaţă la cap; muştar la tălpi, lipitori după ureche, curăţenie sau clistir, regim lactat. Interzis cafeaua, ceaiul rusesc şi băuturi alcoolice. Bromur cu iodur de potasă câte un gram pe zi.

Arsuri

Unge locul cu untdelemn sau va silină boricată. Dacă este întinsă: băi călduţe repetate. Contra durerilor, spălătură cu fertură de capete de mac sau piatră acră 4 la sută sau pensulaţie cu o soluţie de acid picric 1 la sută sau albuş de ouă. Regim uşor.

Asfixie

Dacă este prin aer viciat sau toxic, expunere la aer curat fricţiuni uscate pe corp şi stropirea cu apă; puţin amoniac la nas sau oţet. Nimic să bea până nu respiră. La cei înecaţi, îi aşezăm pe burtă şi cu capul puţin mai jos; nici decum cu picioarele în sus. Frecături pe tot corpul cu o flanelă, timp de 2 sau 3 ore, apoi sticle de apă caldă pe lângă ei şi respiraţie artificială.

La cei degeraţi, îi încălzim cu încetul, se freacă corpul cu zăpadă sau apă rece, le punem la nas oţet sau amoniac, iar când poate să înghiţă, puţin vin cald, ceai sau cafea.

Bataie de inimă

Aplicaţiuni de comprese reci sau ghiaţă pe regiunea inimei.

Brânca, orbalţ, erisipel

Isolarea şi ferirea acelor ce au sgârituri sau plăgi. Locul se unge cu untdelemn, cu canfură, sau comprese de manganat de potasă 1‰ Băi calde cu muştar la picioare, purgativ şi regim lactat.

Bube dulci

Se unge de 2 ori pe zi cu alifie galbenă sau de zinc, sau funingine sau canforă cu untdelemn.

Colici, crampe, vătămături

Ceaiuri ferbinţi de anison sau melisă, clistire călduţe, o flanelă caldă pe abdomen, tinctură de opiu sau elexir paregoric 20 picături pe zahăr.

Dr. C. MACRI

N. R. Cu aprobarea d-lui dr. Macri vom publica în fiecare număr al ziarului nostru „Sfaturi Medicale.

Poşta Redacţiei

Rugăm pe abonatul nostru D-l N. Simionescu să ne dea adresa. Avem mai mulţi cu acelaş nume şi nu ştim de care este vorba. Îi comunicăm însă că n'am ajuns încă la fantasticul număr de 6233 chitanţe. Aşa că chitanţa nu este a noastră. O fi a unui ziar de mare tiraj!..

* * *

Mulţumiri şi pe această cale aducem vrednicului luptător Geană—Soveja pentru felul cum înţelege să se achite de angajamente.

„Spada"

Cetiţi şi răspândiţi ziarul „Spada"

Informaţiuni

Ni se comunică de către D-l Farmacist I. Huzum că svonurilor tendenţioase lansate de *„prieteni"*—cu părăsirea Focşanului—nu le poate da de cât o categorică desminţire. Nici gând de plecare şi va sta, căutând pe cât posibil să facă chiar *„prietenilor"* numai bine.

*

Franţa are, anul acesta lipsă o cantitate de 10—15 milioane hectolitri de vin. La 20 Februarie a. c. s'au făcut propuneri primului ministru în vederea suprimării taxelor de import.

*

S'A PIERDUT în prundul Gârlei Putna la trecerea dela Ţifeşti la Boloteşti un portmoneu negru conţinând numerar 630 lei, o poliţă valabilă pentru 30.000 mii lei girată de Mihalache Ciornei din Ţifeşti, precum şi Lista de Subscripţie No. 117 a Căminului Cultural Creştin Iaşi. Rugăm pe cel ce a găsit portmoneu a ne trimite actele pe adresa ziarului în caz contrar posesorul le declară nule în mâna orcui s'ar afla.

Facem atenţi pe cei ce li se va prezenta Lista 117 spre a nu cădea victime „binevoitorului" ce se dă drept delegat al „Căminului Creştin" Iaşi.

*

Amintim abonaţilor că abonamente prin poştă se trimit numai la Administraţia ziarului Bul. Lascar Catargiu Focşani.

Celor ce le-am trimis chitanţe spre încasare, port semnătura noastră şi deci se pot plăti după cum am mai publicat în numerile trecute.

„SPADA"

DIN RIDICUL IN RIDICUL. La ultima întrunire a partidului ţărănesc ţinută la Constanţa, Dr. N. Lupu—şeful— a avut neruşinarea să afirme în plin public, că el nu poate fi bănuit de a trece la liberali întrucât luptă contra lor de 30 ani. „Universul" din 16 Martie a. c. La fiecare întrunire ţinută până acum, şeful ţărăniştilor, a spus numai prostii.

Oare nu e acelaş Dr. care la 1907 ca prefect de Fălciu sub liberali o făcea pe antisemitul! Nu e acelaş Dr. care la 1915 a fost trimis de liberali în Anglia să aducă Medicamente pentru Oştire! Cum atunci luptă contra lor de 30 ani!! S'au poate a pierdut până şi noţiunea timpului.

Iată că România Mare are şi ea un Radici—caraghiosul din Iugo-Slavia.

\- -

Intre 1—10 Aprilie a. c. încasatorul nostru D-l Hristudor Dimitriu va trece, pentru încasarea abonamentelor, prin oraşele Buzău, Ploeşti şi Constanţa. Rugăm abonaţii rămaşi în urmă cu plata a nu amâna achitarea mai ales când se ştie cât de costisitor e un transport pe C. F. R.

„SPADA"

*

In cursul lunei Aprilie, L. A. N. C. din Putna va ţinea 2 mari întruniri. Una în regiunea Odobeştilor şi alta a Sovejei, ziua se va anunţa din timp. La aceste întruniri vor lua parte şi fruntaşii noştri de la Centru.

Pentru comandantul jandarmilor

O bătae de joc

Din satul Mândrişca judeţul Putna, în urma unor reclamaţiuni, în cercetarea cărora nu suntem noi chemaţi a intra, a fost ridicat de către jandarmi, săteanul Gh. Mihăilă. Adus în Focşani şi anunţându-se parchetul dl procuror a cerut să fie adus imediat de la compania de jandarmi unde se afla.

Motivele invocate de companie nu ne privesc, decât atât că ordinul parchetului nu s'a executat şi Gh. Mihăilă a fost reţinut peste noapte la companie.

Se ştie cum sunt „cercetaţi" arestaţii, dar ce s'a petrecut cu Gh. Mihăilă nu a fost decât o bătae de joc. Omul purta barbă. Şi zeloşii apărători ai ordinei au găsit de cuviinţă să-l bărbierească şi să-l tundă cu maşina.

Nu pricepem întru cât sluţirea oamenilor ar folosi cercetărilor. Şi ceiace nu ştieam până astăzi că pe lângă alte îndeletniciri jandarmii s'au transformat şi 'n frizeri. Pe dl comandant al jandarmilor din Moldova, dl. colonel Sterea, îl ştim de om energic şi fără a fi nevoe de revenire, am vrea să ştim ce măsuri înţelege să ia contra celor ce se dovedesc străini de respectul ce-l datoresc cetăţenilor indiferent de vinovăţia lor.

Aşteptăm sancţiunile.

„SPADA"

Păreri despre jidani

Th. Herzl, jidan:

„... Acolo unde jidani sunt ceva mai numeroşi, ei devin o sarcină şi un motiv de tulburări pentru ţară"...

*

Gustave le Bon, renumit învăţat:

„... Jidanii n'au avut nici arte nici ştiinţe, nici industre nimic cu un cuvânt din aceia ce constitue civilizaţia. Ei n'au adus niciodată cea mai mică contribuţie pentru edificarea cunoştinţilor umane. Ei n'au trecut niciodată de această stare de jumătate de barbarie ca popoarele care n'au istorie. Dacă au ajuns ca să aibă şi ei oraşe este că au fost siliţi la aceasta de condiţiunile existenţei în mijlocul altor popoare vecine, ce se găseau la un grad de civilizaţie superioară lor. Dar, ei au fost incapabili să ridice prin ei înşăşi oraşele templele şi palatele lor. In timpul puterei lor celei mai mari, sub Solomon, ei au chemat arhitecţi lucrători şi artişti străini. căci n'aveau asemene oameni distinşi între fiii lui Israel"...

*

Moltke în „Prezentarea stărilor din Polonia" Berlin 1832: „... Jidanii pe lângă toată risipirea lor, sunt strâns uniţi. Sunt conduşi în mod constant spre ţinte comune de inşi necunoscuţi. Respingând toate tentativele de naţionalizare a lor; ei alcatuesc un stat în stat şi constitue pentru Polonia, o rană adâncă, care cu greu se va catriza. Chiar şi astăzi fiecare oraş îşi are judecătorul său jidan, fie care provincie pe un rabin al său şi toţi stau sub conducerea unui şef necunoscut, care domiciliază în Asia acum, dar care e obligat prin lege să-şi schimbe domiciliul numit „principele salvărei". Precum ştiu să păstreze guvernarea religiunei morale şi limba lor proprie, ascultând de legile lor, tot astfel ştiu să ocolească pe ale ţărilor unde stau şi strânşi uniţi, resping toate încercările de asimilare, fie de credinţă religioasă, fie din folos propriu".

Tipografia „Viaţa Românească" C. 851